

Ladislav Babić

Svijet će biti svijet

Prije no se smrači, stojiš iza prozora svog doma zadubljen u misli, netremice gledajući van. Promatraš li to svjesno, ograničeni segment svijeta koji te okružuje ili tek očne leće bacaju njegovu sliku na mrežnicu dok, utonuo u vlastitu nutrinu, niti ne primjećuješ njegov fizikalni odraz na biološkom ekranu? Prljavim ulicama, ljudi još prljavije psihe, čini ti se, prolaze tragom svojih poslova, uglavnom uslijed doba dana usmjerenih - poput ptica prema svojim gnijezdima - ka svome domu. Samo pretpostavljaš što se zbiva iza zidova nalik tvojima, no svijestan si dešavanja u svijetu, širokom svijetu čiji si zajednički dio sa prolaznicima o kojima razmišljaš. Upravo stoga, možda najnevinnija bića, apriorno projicirajući na njih pretpostavljenu umazanost svijeta - čega te spomenula prljavština sokaka podno prozora - bezrazložno, nanoseći im krivicu (što oni, hvala bogu nikad neće doznati), u sebi ocrnjuješ kao najgore hulje. Treba se paziti analogije, još više, neograničenog uopćavanja baš na svaki pojedinačni slučaj. Ali, psiha je psiha - čovjek si može dozvoliti da ga ponekad obuhvate unutrašnji nemiri i očajanja, ako to ne postane trajno, uslijed čega ćeš sutra detonirati eksploziv ispred zidina vlade ili dići ruku na sebe sama zbog nesposobnosti da se nosiš sa stanjem. Prvenstveno vlastite duše, čega nisi niti svijestan sveteći se svijetu makar samo potencijalno, unutar kilogram i pol moždane mase u stanju labilne ravnoteže. No, bilo kako bilo,

odlaziš u krevet shrvan razmišljanjima još crnjima uslijed možebitne vlastite sudbine, ili možda upravo radi nje. Prihvaćaš san kako eliksir, kao gumicu koja će preko noći zbrisati svu crninu koja se preko dana razlila po papiru tvoje duše.

Rano jutro, isti sokaci, isti prozor, isti čovjek iza njega... Prerano je i još nema ljudi na ulicama. Jel' te to *Hypnos* ozdravio ili, ..., no više ne vidiš prljavštinu. Kao da promatraš sasvim drugim, mada istim fizičkim očima. Sve je nedirnuto, djetinje nevino, čisto i bijelo... Dakako, bijelo! Preko noći debeli sloj snijega prekrio je krovove, ulice, parkirališta, drveće i trave, a svijet je u tvojoj duši postao jednako bijel, neukaljan, nevin kao prije izгона ljudi iz raja. Može li san ili snijeg, za svega nekoliko sati zbrisati iz uma misli o njegovoj zloći, koje su se u njega uselile? Zašto bi svijet bio zao? Ako jest, a što ga čini takvim? Što te nagnalo da preko noći progledaš „novim“ očima? Pokrov koji je prekrio prljavštinu sokaka ili... Da, čini se da je to – to. Nedostatak ljudi na ulicama i krinka ledenih pahulja koja je, ma samo načas, maskirala posljedice njihovih djelatnosti. Nema tko bi kvario iluziju rajске nevinosti susjeda i susjedstva, nema prolaznika koji se još sanjivo prevrću ispod toplih gunjeva, nema države ni svijeta koji u tom jutarnjem bezglasju kao da tek virtualno postoje negdje na dnu tvoga uma. Za pola sata, međutim, spomenut ćeš se kako „*ne pada snijeg da pokrije brijeg, već da zvjerke ostave svoj trag*“, jer nedirnutu bjelinu meteorološkog pokrivača iznova će išarati tragovi ljudske aktivnosti. Stope, tragovi automobilskih guma i mokraće uz pokoje stablo, odbačeni papiri, glasovi, buka, prepirke, svađe i smijeh. Da si sposoban netremice stajati i gledati dan ili dva, vidio bi kako bijela plahta postupno postajući umazanom krpetinom kopni, sve se više pretvarajući u kaljužu i - kao u otkrovenju – opet pred tvojim očima leže prljave ulice susjedstva, sa istom kaotičnom gomilom utonulom u se i svoje poslove. Jeli ih snijeg uspio oprati u tvojim mislima ili su dalje ostali podjednako prljavi stvorovi kao u ono predvečerje? Ili su naprosto uvijek isti, ni gori ni bolji od tebe ljudi, što lutaju životom opterećeni mozaikom raznoraznih stanja, vrijednosti, briga i nada, patnji i sreće, dobrota i zloća, zamisli i namjera. Mijenja li se to svijet ili samo tvoja percepcija, ili oboje istovremeno? Kako naći izlaz iz spleta labirinta psihe što te ispunja i realnosti koja te okružuje? Kako donijeti neki konačni sud o svijetu i ljudima? Pronaći vlastitu ravnotežu. Nekako se, ne znam zašto, prisjetih rubajije *Omar Hajama*:

Kad jednom na zemlji ne bude nas -

svijet će biti svijet,

kad nam se izgubi trag i glas

svijet će biti svijet.

I prije nego smo bili mi -

svijet je bio svijet

i nama kad kucne posljednji čas -

svijet će biti svijet!

Da, zašto?

PR

DIOGEN pro kultura

<http://www.diogenpro.com>

NE KOPIRATI